Az újjászületés

Ha figyelmesen tanulmányozzuk a Szentírást, észrevehetjük, hogy Isten terve nem csupán annyi volt, hogy az angyaloknál magasabb rendű lényeket teremtsen; olyan lényt akart teremteni, amely az Ő képét és hasonlatosságát hordozza. 1Mózes 1:26–27 szerint Isten így szólt: „*Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunk szerint.*” Ezt a gondolatot emeli ki a Róma 8:29 is: „*Mert a kiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek…*”

Isten Fiának földre jövetele tehát azt a célt szolgálta, hogy az embernek lehetősége legyen lelkileg újjászületni, és így visszatérhessen ahhoz az élethez, amelyre eredetileg teremtetett. Célja volt az is, hogy helyreállítsa a belső békességet és a lélek nyugalmát, amelyet az emberiség a bűnesettel elveszített.

A mennyek országának isteni mércéje szerint – ahogyan azt az Írás leírja – van egy terv, amely az emberi jellem átformálására irányul, hogy az összhangba kerüljön ennek az országnak a lakóiéval. Ez az átformálódás a bűnös ember lelki újjászületésével kezdődik, és addig halad előre, amíg el nem éri az ország lakóinak lelki nagykorúságát.

Van lelkünk, szellemünk, képességet kaptunk arra, hogy gondolkodjunk, mérlegeljünk, higgyünk, döntéseket hozzunk, csodáljunk, szeressünk és válasszunk. Ez annak az isteni tervnek köszönhető, amely szerint az ember arra lett megalkotva, hogy Hozzá hasonló legyen. Isten megteremtett minket, és felruházott ezekkel a képességekkel, hogy használjuk őket; a mi felelősségünk, hogy éljünk velük, és együtt munkálkodjunk Vele, hogy elérjük Fiának nagykorúságát.

Isten terve nem merül ki egy olcsó helyreállításban, amely csupán a bűnök bocsánatából állna, hanem Isten képének helyreállítását tűzi ki célul bennünk, és azt, hogy eljussunk Fia nagykorúságának mértékére, ahogyan az Efézus 4:11–13 mondja: „És ő adott némelyeket… prófétákul… pásztorokul és tanítókul, a szentek tökéletesbítése céljából… míg eljutunk mindnyájan… érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére.”

Ahhoz, hogy megtanulhassunk úgy élni, ahogyan ennek az országnak a lakói élnek, Istennek kell elkezdenie ezt a folyamatot: lelkileg újjá kell szülnie bennünket, ahogyan az Írás mondja a János 3:3-ban, ahol az Úr Jézus kijelenti: „ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja az Isten országát.”

A lelki újjászületés tehát minden hívő életében döntő küszöb: egy új élet kezdetét jelenti, amelyben Isten országának polgáraivá leszünk, és elindulunk azon az úton, amelyen egyre közelebb kerülünk Fiához, és egyre inkább az Ő példájához formálódunk.

Ezt magyarázza a 2Korinthus 5:17–18, ahol azt olvassuk, hogy Krisztus által az ember új teremtéssé lesz – ez mélyreható átalakulás, amelynek forrása Isten.

Az Írás világossá teszi, hogy a lelki újjászületés isteni munka. Ez az újjászületés magától Istentől van, a János 1:11–13 szerint: „Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be őt. Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek… A kik nem vérből, sem a testnek akaratjából, sem a férfiúnak akaratjából, hanem Istentől születtek."

Azt tapasztaltam, hogy a keresztények között zűrzavar van azzal kapcsolatban, milyen feltételeket szabott Isten a lelki újjászületéshez, és milyeneket a hitbeli érettséghez. Ez a zűrzavar abban mutatkozik meg, hogy tévesen összemosnak két különböző szakaszt: az elsőt, vagyis a belépést Isten országába, a lelki út kezdetét, amely az iskolakezdéshez hasonlítható (az iskola-előkészítő évfolyamba lépéshez); és a másodikat, ennek a lelki útnak a végét, amely az érettségivel egyenértékű (a 12. évfolyam befejezésével).

Sokan ezért úgy gondolják, hogy egy fejlett lelki szintet – mintegy a 12. évfolyamét – kell elérniük ahhoz, hogy egyáltalán elindulhassanak, vagyis hogy beléphessenek a „nulladik osztályba". Azt feltételezik, hogy bizonyos feltételeket kell teljesíteniük, és bizonyos tulajdonságokkal kell rendelkezniük ahhoz, hogy Isten beengedje őket az országába.

Ahogyan más alkalmakkor is mondtam, az Isten által megszabott feltételek teljesen objektívek, kizárnak minden szubjektív értelmezést. Ez azt jelenti, hogy Isten nem minden egyes emberrel bánik külön szabályok szerint, hanem egy egyetemesen érvényes elvet követ. Szemléltetésül vegyük a növények magjait és a csírázás egyetemes törvényét, amely irányítja őket.

Akármilyen magról van szó – búzáról, árpáról, rizsről vagy bármi másról –, a csírázásnak megvannak a maga sajátos feltételei, és ezek nem változnak aszerint, hogy a földgolyó melyik pontján vetik el a magot. Nem úgy van, hogy ha például Péternek van egy búzaszeme, és imádkozik, akkor Isten kizárólag érte közbelép, hogy az a mag csodás és egyedi módon kicsírázzon neki vagy valaki másnak.

Ha Isten így cselekedne, senki sem értené, hogyan csírázik ki a búzaszem, mert az emberek millióinak mind más-más tapasztalata volna, a vágyaik szerint, és Isten az imáikra válaszolva mindenkinek a zsebében kicsíráztatná a magot. De a dolgok nem így állnak.

Az igazság az, hogy a magvak csírázása objektív és egyetemes törvényeket követ. A folyamat teljesen objektív. Meglocsolod a magot, ott hagyod egy ideig, és akár alszol, akár ébren vagy, akár az udvaron dolgozol, akár más dolgod után jársz, amikor visszatérsz hozzá, látod, hogy kicsírázott. És ez ugyanígy érvényes Amerikában, Romániában, Japánban és bárhol máshol. Ugyanígy áll a dolog az újjászületés folyamatával is. A lelki újjászületésnek egyetemes rendje van.

Az a keresztény, aki nem érti az újjászületés folyamatát, gyakran elbizonytalanodhat, vajon Isten valóban részt vett-e a lelki újjászületésében. Pedig van egy objektív mérce, amelyet Isten megszabott, hasonlóan egy járművezetői vizsga vagy bármely más vizsga követelményeihez. A folyamat objektíven zajlik, nekünk pedig csupán ezeknek a követelményeknek kell megfelelnünk.

Nincs olyan eset, hogy Isten megtagadná a lelki újjászületést attól, aki minden feltételt teljesít. Az újjászületés folyamata tehát mindenki számára ugyanaz. Meg kell értenünk, melyek az Isten által szabott feltételek, és ha teljesítettük őket, abba kell hagynunk a kételkedést, hogy újjászülettünk-e vagy sem.

Nyissuk ki Isten Igéjét a János 3:3-nál, olvassuk el és vizsgáljuk meg, melyek a feltételei ennek az újjászületésnek, más szóval felülről való születésnek. A 3. vers fontos számunkra: *„Bizony, bizony mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja az Isten országát."* Nikodémus megkérdezi: *„Mimódon születhetik az ember, ha vén? Vajjon bemehet-é az ő anyjának méhébe másodszor, és születhetik-é?"* Jézus így felel: *„Bizony, bizony mondom néked: ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. A mi testtől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek az. Ne csodáld, hogy azt mondám néked: Szükség néktek újonnan születnetek. A szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jő és hová megy: így van mindenki, a ki Lélektől született."*

Az 5. vers további magyarázatot ad erről a lelki újjászületésről: *„ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be"*. Nemcsak arról van szó, hogy meglássuk Isten országát, hanem arról is, hogy bemenjünk oda. Víztől és Lélektől kell születnünk.

Mit jelent itt a **víz**? Azt tapasztaltam, hogy egyes evangéliumi közösségekben, például a Hetednapi Adventista Egyházban, a vízkeresztségre helyezik a hangsúlyt: szerintük az újjászületés folyamatához anyagi víz kell, legyen az folyó, kád vagy bármely más hely vize, ahol keresztelnek.

Úgy tartják, hogy ez a lelki újjászületés a vízkeresztség által megy végbe, és az anyagi víz az a „víz", amelyről az Úr Jézus beszél. Aztán azt is megfigyeltem – nemcsak hallomásból, hanem az általuk írt szövegek tanulmányozásából –, hogy szerintük a lelki születés folyamatos: az ember szüntelenül újjászületik, és ez a folyamat élete végéig nem ér véget.

Mintha a vízkeresztséggel kezdenéd, aztán folyton újra és újra születnél. Képzeljétek el, ha egy gyermek születése évekig tartana!

Lelki életünkben meg kell jelennie annak a „víznek", amelyről az Úr Jézus beszélt. De milyen vízről van szó? Gondolkodjunk el ezen. Milyen vizet említ az Írás?

Hogy ezt tisztázzuk, olvassunk a János evangéliumának 4. fejezetéből, hogy megértsük: a víz, amelyről az Úr Jézus a János 3-ban beszél, Isten Igéje – és ezzel lépjünk is tovább. A 4. fejezet 7. versénél: jött egy samáriai asszony vizet meríteni. *„Adj innom!"* – mondta neki Jézus, mert tanítványai elmentek a városba, hogy eledelt vegyenek. A samáriai asszony így szólt: *„Mimódon kérhetsz inni te, a ki zsidó vagy, én tőlem, a ki samaritánus asszony vagyok? Mert nem barátkoznak a zsidók a samaritánusokkal."* Jézus így felelt: *„Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, a ki ezt mondja néked: Adj innom; te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet."* Ámen.

Élő vízből kell születnünk ahhoz, hogy életünk legyen. Az Úr Jézus az, aki ezt az élő vizet adja. Idézzük a 13. és 14. verset: *„Mindaz, a ki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik: A ki pedig

abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjazik; hanem a víz, a melyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne."* Ámen. Örök életre buzgó forrássá lesz. Miféle víz ez? Az élő víz, amelyet az Úr Jézus ad.

Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige; és az Ige testté lett, és lakozék mi közöttünk. Tovább olvasok a Lukács evangéliumának 8. fejezetéből, hogy jobban megértsük ezt az élő vizet. Fontos felismernünk, hogy a víz említése a János 3-ban nem véletlen.

A *„víz"* szó arra szolgál, hogy gondolkodásra serkentsen, nem pedig arra, hogy félrevezessen – ahogyan Isten olykor arra indít, hogy mélyebb értelmet keressünk. Olvassuk el a 8. fejezet 1. versét, majd az 5.-et: *„És lőn azután, hogy ő bejárt városonként és falunként, prédikálván és hirdetvén az Isten országát."* Másutt pedig azt olvassuk, hogy a küldetés célja Isten országa evangéliumának hirdetése.

Az 5. vers a magvető képét tárja elénk: *„Kiméne a magvető, hogy vesse az ő magvát."* Ez a mag a víz, és nélkülözhetetlen számunkra, mert ebből kell újjászületnünk. Ahhoz, hogy vessünk, megfelelő magra van szükségünk; búza termesztéséhez például búzaszem kell. Ha nincs, aratásról sem beszélhetünk. Tegyük fel, hogy van földünk, de nincs magunk – azt be kell szereznünk, hogy elvethessük. Ha nem vetjük el a magot, nem várhatunk búzatermést, még ha minden körülmény kedvező is.

„Kiméne a magvető, hogy vesse az ő magvát." A 11. vers megmagyarázza a példázatot: *„Ez pedig a példázat: A mag az Isten beszéde."* Így tehát, visszatérve Jánoshoz, a 3. fejezetben említett **„víz"** Isten Igéjét jelképezi, amely a lelki születésünkhöz szükséges Mag. E Mag nélkül nem beszélhetünk valódi születésről. Az első lépés az, hogy befogadjuk a magot, vagyis Isten Igéjét a szívünkbe. A Lukács 8-ban azt olvassuk, hogy a jó földbe hullott mag a jó és tiszta szívet jelenti, amely béketűréssel gyümölcsöt terem.

Az első feltétel tehát az, hogy meghalljuk az Igét. Ez előfeltétele annak, hogy bemenjünk Isten országába. Ha hallottad a tiszta Igét, ez a feltétel teljesült. Fontos, hogy ne génmódosított vagy romlott magot fogadjunk be, mert abból nem lehet születés.

A János 1-ben azt olvassuk, hogy *„nem vérből, sem a testnek akaratjából, sem a férfiúnak akaratjából, hanem Istentől születtek"*. Mindazoknak, akik befogadták az Igét – *„az Ige testté lett"* –, hatalmat adott, hogy Isten fiaivá legyenek. Megkapták ezt a jogot. Még egyszer mondom: ez objektív kérdés, nem szubjektív. Gyakorlatilag egy objektív képlet áll e folyamat mögött. Befogadtad az Igét – megkaptad a jogot.

Ezért figyelmeztet Pál apostol, hogy némelyek meghamisítják Isten Igéjét. A hamisítás célja az, hogy a lelki születés ne jöhessen létre.

Megfelelsz ennek a követelménynek vagy sem? Vizsgáljuk meg magunkat! Az egész Igét fogadtuk be, vagy romlott, génmódosított magot?

Amikor Jehova Tanúival voltál kapcsolatban, módosított magot kaptál, nem igaz? A mag meg volt hamisítva. Azt a tanítást követtük, amely a brooklyni központból jött, és megszabta, hogyan

kell eljárnunk. Ha teljesítettük azt a feltételt, hogy a tiszta Igét halljuk, akkor az első lépés megtörtént. Befogadtam az Igét – meg tudom vizsgálni magamat, vagy sem?

Meg tudjuk vizsgálni magunkat:

Olvassuk az Igét, aztán megvizsgáljuk magunkat. Meg kell vizsgálnunk, összhangban vagyunk-e az Igével. Mire jutunk ebből a vizsgálatból? Örömmel fogadtuk-e be a szívünkbe? Befogadtuk-e ezt az igét: Adjátok meg a császárnak, a mi a császáré? Vagy ezt: Ne álljatok ellene a gonosznak?

Mit jelent örömmel befogadni az Igét? Elfogadni. Vannak, akik kényszerből fogadják el: kénytelenek elfogadni, mert különben következményeket szenvednének, például börtönbe kerülnének. Ne lopjunk például a boltból, mert ha lopunk, börtönbe kerülhetünk. Különbség van aközött az ember között, aki a börtöntől való félelmében nem lop a boltból, és aközött, aki valóban igazságban kíván élni. A különbség óriási.

A Máté 13-ban az Úr Jézus Isten országáról szóló igét, az ország evangéliumát hirdette. Hadd hozzak egy példát, hogy jobban érthető legyen. Képzeljétek el, hogy valamelyik testvér vagy én nagy nyomorban éltünk egy szegény országban, például Romániában, aztán egyikünk elmegy Németországba, letelepszik ott, megtanulja az ország törvényeit, majd visszatér Romániába. Azt mondja nekünk: *„Hadd meséljem el, milyen az élet Németországban, és hadd segítsek, hogy ti is eljussatok oda.”* Elmondja nekünk, milyenek a németországi törvények. Elmondja például, hogy Németországban nem lépik túl a megengedett sebességet, és nem dolgoznak feketén. Tetszik ez a hír nekünk, vagy sem?

Vannak, akik láthatóan alig várják ezeket a szavakat. Régóta vágynak arra, hogy egy rendezett országban éljenek, ahol nincs lopás és hazugság. Ők örömmel fogadják a hírt. De mások? Vannak, akik rettenetesen szenvednek, és nem bírják elviselni ezeket a mércéket. Vannak, akik egyszerűen nem szeretik az igazságot. Rejtőzködnek, hazudnak, csalnak.

Nekünk mit kell tennünk? Szeressük Isten törvényét, vagy gyűlöljük? Örüljünk neki? Vannak tolvajok Isten országában? Nincsenek. Vannak, akik örülnek, hogy ott nincs harag, mások pedig szomorúak, hogy nem élhetik ki a saját kívánságaikat. Értitek?

Örömmel befogadni annyit jelent, mint valóban, szívből elfogadni az új életmódot – különben önmagunkat csapjuk be. Kényszerből nem megy. Megvizsgálhatjuk magunkat: valóban befogadtuk-e az Úr Jézus igéjét a gonosznak való ellen nem állásról és az igazságról?

Nem az a kérdés, betöltöttük-e, hanem az, hogy befogadtuk-e. Az újjászületés feltétele nem a törvény betöltése, mert ha megpróbáljuk betölteni, más mércét állítunk fel. Mennyit kellene betöltenünk ahhoz, hogy elfogadjanak? Hány százalékot? De mit mond az Írás? *„Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.”* Így van ez az üdvösséggel, és így van az újjászületéssel is.

Ugyanakkor látni fogjuk, hogy van még néhány lépés. Ebbe az összetett követelményrendszerbe más objektív feltételek is beletartoznak; az egyik alapvető feltétel az, hogy befogadd az Igét.

Az önmegtagadás – 2. lépés *„Ha valaki jőni akar én utánam”* – mondja az Úr Jézus –, *„tagadja meg magát”*. Ha vissza akarunk térni Istenhez, és az Ő gyermekeivé akarunk lenni, teljesítenünk kell ezt a feltételt. Teljesítettük ezt a követelményt vagy sem? Amikor örömmel befogadtam az *„Igét”*, megtagadtam-e magamat vagy sem? Mit jelent az önmegtagadás?

Azt jelenti, hogy lemondasz a saját nézeteidről, a világról és az életről alkotott felfogásodról, és Isten nézeteit teszed magadévá. Sikerült ezt megtennem, vagy sem?

Meg kell valósítanunk. Beletartozik-e az önmegtagadás ebbe az összetett követelményrendszerbe? Nem elég, ha a mag a szívembe hullik; az életnek el kell indulnia, és vannak dolgok, amelyeket nekem kell megtennem.

Még egyszer megismétlem: az egyik legfontosabb dolog, hogy Isten egész, tiszta Igéjét fogadjuk be. Itt vallanak kudarcot sokan. Vegyük például a katolicizmust. Jó magot kaptak, vagy romlottat? Ha megvizsgálod a katolicizmus tanításait, látni fogod, hogy az Úr tanításai közül némelyeket figyelmen kívül hagynak, eltorzítanak, kihagynak, és olyanokat is tanítanak, amelyeknek semmi közük Isten Igéjéhez. Ilyen például a tisztítótűz fogalma, amely a katolicizmus találmánya.

Mit állít ez a tisztítótűz-tanítás, mi történik ott állítólag? Bűnben élünk, bűnösként halunk meg, majd halálunk után Isten a tisztítótűzbe küld. Létezik tehát egy köztes hely, mielőtt a mennybe jutnánk, ahol megtisztulatlan lényünk tökéletessé válik, és bűneink eltöröltetnek. Ott szenvedünk, és bűnhődünk azokért a tettekért, amelyeket abban a világban követtünk el, ahol éltünk. De ezt tanítja-e az Írás? Miféle mag ez? Romlott mag.

Ha az ortodoxiára gondolunk: génmódosított-e a mag, vagy sem? Itt is módosított magot találunk. Kérdezzük meg magunktól: lehet-e ilyen körülmények között újjászületés?

Kizárt. Akik azt állítják, hogy az ortodoxián belül is Istentől született emberek, azok eltorzítják Isten Igéjét. Hogyan lehetnének testvéreid olyanok, akik nem kapták meg az egész magot? Hogyan születhet meg az ember mag nélkül? Szükség van a magra, vagy sem? Az Úr Jézus azt mondja: *„Szükség néktek”* víztől és Lélektől születnetek.

Ha a víz, vagyis az Ige, nincs meg, hogyan születhetnél csak Lélektől? Vannak, akik azt hiszik, hogy csak Lélektől születnek, Ige nélkül, mag nélkül. Lehetséges ez?

Például ha van földem, és meglocsolom, de nincs búzaszemem – lesz-e termés? Víz nélkül sem nő a búza. Igaz vagy nem? Van egy erdélyi mondás: ha májusban esik, lesz kukorica. Ha májusban nem esik, nincs kukorica! Mert akkor vetik a kukoricát, és van egy bizonyos idő, amelyen belül ki kell csíráznia. Ha abban az időben nem esik, az elvetett mag odavész.

Mi van, ha jönnek a madarak, és felszedik a magot a mezőről? Láttátok, hogyan jönnek a madarak és szedik fel a magot? Ha elviszik, akkor hiába esik az eső, nem lesz mit aratni.

A mag nagyon fontos. Ez Isten része: Ő veti el a magot a szívünkbe.

A Zsidókhoz írt levél elmondja, hogy Isten új szövetséget köt velünk, és törvényeit a szívünkbe adja, oda ülteti, és elménkbe írja. Amikor megköti az új szövetséget, azon az alapon ülteti el őket, hogy mi befogadjuk őket, és megtagadjuk önmagunkat.

Mivel a „Minta", amely szerint át kell formálódnunk, tökéletes, és meghaladja az emberi értelmet, elengedhetetlen, hogy felvegyük az önmagunkról való lemondás magatartását. Ez azt jelenti, hogy feladjuk saját véleményünket és terveinket, és odaadással, hűséggel követjük annak útmutatását, aki tökéletes. Ezzel elismerjük, hogy az Ő bölcsessége tökéletes, és az Ő terve felette áll minden emberi okoskodásnak.

Az önmegtagadás annak az új életnek a kiindulópontja, amelyre elhívattunk; ez az első feltétel, amelyet az Úr Jézus megkövetel azoktól, akik el akarják kezdeni ezt az új életet.

Az Úr Jézus tökéletes példát adott nekünk az Atya akaratával szembeni „önmegtagadásra", amely Isten „műhelyének" alapelve, és azt kéri tőlünk, hogy ugyanezt az utat járjuk a tökéletesedés folyamatában. Ezzel az Úr Jézus megmutatta, hogy a belső nyugalom és békesség csak akkor lehetséges, ha saját vágyainkat és véleményünket félretesszük.

Az Úr Jézus, a mi példaképünk, saját példájával megmutatta, hogy önmegtagadás nélkül nincs új kezdet, és arra kér, hogy kövessük példáját, mondjunk le önmagunkról, ahogyan Ő maga is tette.

Ahogyan a Lukács 9:23 tanítja: „Ha valaki jőni akar én utánam, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét minden nap, és kövessen engem", az Ige meghallása és befogadása után az önmagunkról való lemondás az első lépés afelé, hogy Krisztushoz hasonlóvá legyünk. Az önmegtagadás elengedhetetlen, és olyan, mint egy kulcs, amely megnyitja előttünk a Krisztusban való teljes átformálódás útját, lehetővé téve, hogy magunkévá tegyük minden tökéletes értékét és elvét.

Az „önmegtagadás" az isteni üdvterv egyik központi pillére, és nélkülözhetetlen ahhoz, hogy Krisztus képére formálódjunk. Az Úr Jézus „önmegtagadásának" követése kihívás, de egyben az újjászületés lényeges lépése is, amelyre szükségünk van lelki növekedésünkben és abban, hogy Krisztus jelleméhez igazodjunk.

Ha nem élünk önmegtagadásban Isten tökéletes útmutatásával szemben, ha nem mondunk le saját véleményünkről, az újjászületés folyamata nem mehet végbe.

Ez Isten országába való belépés követelménye. Ezt kezdettől fogva értenünk kell. Cselekedetek nélkül. A cselekedetek itt nem számítanak. Senki sem jöhet Istenhez a saját cselekedeteivel, hogy rávegye Istent, fogadja be az országába.

Ahogyan korábban mondtam: az újjászületéshez egyetlen követelményrendszer van. A két lépésen – az Ige befogadásán és az önmegtagadáson – túl mi másnak kell még történnie a születés e folyamatában?

Lássuk tovább – 3. lépés.

Nyissuk ki az Apostolok cselekedeteinek 10. fejezetét, és olvassuk az 1. és 2. verstől: *„Vala pedig egy férfiú Czézáreában, névszerint Kornélius, az úgynevezett olasz csapatnak százados kapitánya, Kegyes és istenfélő egész házanépével egybe, a ki sok alamizsnát osztogat vala a népnek, és szüntelen könyörög vala Istennek.”* Ámen. Kornélius kegyes volt, alamizsnát osztogatott, és imádkozott Istenhez. Ez három dolog, amit tett, a negyedik pedig: **istenfélő volt.**

A 34. versben Péter apostol egy újabb feltételt mutat meg, amelyet teljesítenünk kell az újjászületéshez: *„Péter pedig megnyitván száját, monda: Most értem meg igazán, hogy Isten nem személyválogató: Hanem minden nemzetben…”*

Itt hozzátehetném – bár ez nincs megírva –, hogy aki alamizsnát oszt, aki kegyes, és aki imádkozik Istenhez, az kedves Isten előtt. De nem így van. Kornélius tett bizonyos dolgokat, de nem ezek alapján fogadta el őt Isten. *„Hanem minden nemzetben kedves előtte, **a ki őt féli** és igazságot cselekszik.”* Ámen.

Istenhez nem a cselekedeteinkkel járulunk. Kornélius nem a tetteivel jött; nem az imáival befolyásolta Istent. Istenfélő volt. Megvolt benne az Úr félelme. Mit jelent ez? Gondolkodjunk el rajta.

Hasonlítsuk ahhoz, amikor egy gyermek első osztályba megy. Egyes gyerekek már tudnak olvasni, mások nem. Én például nem ismertem a betűket, amikor iskolába mentem. De az olvasni tudás nem feltétele annak, hogy felvegyenek első osztályba. A feltétel az életkor: ha betöltötted a hat vagy hét évet, felvesznek, mert itt az ideje, hogy elkezdd a tanulást.

Ugyanígy az Istennel való kapcsolatba lépés feltétele sem az, hogy mennyit tudsz vagy teszel, hanem az, hogy nyitott vagy-e befogadni Őt.

Pál apostol például nagyon jól ismerte a Tórát és az Ószövetséget. Ez a tudás mégsem segítette abban, hogy befogadják Isten országába; épp ellenkezőleg, abban „segítette”, hogy üldözze a tanítványokat. Ahhoz, hogy Isten országába befogadják, Pálnak is át kellett mennie egy vizsgán, mint bárki másnak. Nincs külön mérce sem számára, sem senki más számára.

Gondoljunk Pál apostolra, és nézzük meg, mi történt vele. Az Apostolok cselekedetei 9. fejezetének 3. versétől olvasunk Saulnak (aki később Pál lett) az Úrral való találkozásáról. A Damaszkuszba vezető úton mennyei fény ragyogta körül, a földre esett, és hangot hallott, amely így szólt hozzá: *„Saul, Saul, mit kergetsz engem?”* Saul megkérdezte: *„Kicsoda vagy Uram?”* Az Úr pedig ezt felelte: *„Én vagyok Jézus, a kit te kergetsz.”*

Ebben a pillanatban Saul megtagadja önmagát, elismeri az Urat, *„Uramnak”* szólítja – ami annyit jelent: *„Gazdám”* –, és ez jelzi új életének kezdetét, átformálódását és Isten országába való befogadását. Amikor János találkozott az Úr Jézussal Patmosz szigetén, rendkívüli találkozás volt az. János három évig volt az Úr Jézus mellett a földön, nagyon közeli kapcsolatban állt Vele; úgy is írják le, mint azt a tanítványt, akit az Úr Jézus szeretett, és aki az Ő keblére hajolt. Amikor Patmoszon találkozott az Úr Jézussal, János a földre esett, megrendülve az Ő jelenlététől.

Pál esetében az Úr Jézussal való találkozás hasonló volt. Pál nem ismerte az Úr Jézust a találkozásuk pillanatában, ezért kérdezte: *„Kicsoda vagy Uram?”* Az Úr Jézus így felelt neki: *„Én vagyok Jézus, a kit te kergetsz.”* Pál pedig reszketve és félelemmel telve megkérdezte: *„Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?”* Ez a kérdés szemléletváltozást mutat, nyitottságot az engedelmességre és a meghódolásra.

Ez a magatartás nekünk is elengedhetetlen az újjászületés folyamatában. Készen kell állnunk arra, hogy őszintén megkérdezzük: *„Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem mától fogva?”*, és készen kell állnunk megtartani az Ő igéjét, az Övéi lenni, és szeretni az Ő igéjét.

Pál tapasztalata más volt, mint Kornéliusé. Kornélius már alázatos és istenfélő ember volt, Pál viszont üldöző volt, akit Istennek mély megalázottságba kellett juttatnia. Az Istennel való találkozás pillanatában Pált elfogta az Úr félelme, egy szent félelem. A vele utazók hallották a hangot, de senkit sem láttak. Pál ezt az utasítást kapta: *„Kelj fel és menj be a városba, és megmondják néked, mit kell cselekedned.”* Ő engedelmeskedett, és követte ezt az utasítást.

Az Írás tanulmányozásával, az erről szóló igék felkutatásával megvizsgálhatjuk, megvan-e bennünk az Úr félelme. Ezeknek az igéknek a vizsgálatával felmérhetjük, valódi istenfélelemben élünk-e.

Az Úr félelme **alapvető az újjászületéshez**. Nem valami mély, érett félelemről van szó, hanem arról, amely lelki utunk kezdetén, a *„nulladik osztályban”* kell, hogy meglegyen bennünk, és amely különbözik attól a mélyebb félelemtől, amely később, a *„12. évfolyamban”* lehet bennünk.

Tegyük fel, hogy ma elhelyezkedem ott, ahol az egyik testvér dolgozik, a raktárban. Tudom-e vajon, hol van minden? Ha ez a testvér azt mondja nekem: *„Menj, ugye tudod, hol van egy kisasztal vagy más egyéb?”*, valószínűleg nem fogom tudni, körül kell néznem, tájékozódnom kell az üzletben. Miért? Milyen hatása van a tapasztalatnak, a gazdával végzett mindennapi munkának? Fejleszt minket, ahogyan korábban is szó volt róla. *„Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes férfiú.”* Mikor tökéletes valaki? Amikor újjászületik? Az újjászületés első napján? Vagy később, egy előrehaladott szakaszban? Két mérce van: egy az újjászületésre és egy a „ballagásra”.

Ne tévesszük össze a folyamat közepét vagy végét a folyamat kezdetével. Ha nem vagyok a célnál, az nem jelenti azt, hogy nem történt meg az újjászületés. Ez Isten szubjektív beavatkozása nélkül történik. Természetes folyamat. Ha teljesítem a szükséges feltételeket, megjelenik az élet. Ha van víz, búzaszem és föld, a növény kicsírázik.

De ha hagyjuk a gazt, mi történik? Végül a gaz kerekedik felül, nem igaz? De kezdetben a mag kicsírázik, ha örömmel fogadtuk be az igét.

Mit jelent az Úr félelme? Cselekedeteket jelent, vagy sem? Azt jelenti, hogy szent félelem van a szívedben. Csak ezzel a félelemmel töltheted be az Igét. Az Írás azt mondja Noéról, hogy istenfélelemmel telve mindent megtett, amit Isten parancsolt. Nem volt elég csupán szent félelemmel telve lennie. Ezután jön a cselekvés, jön a kegyesség és így tovább.

A kezdeti szakaszban azonban a döntésedről van szó. Maradjunk az Apostolok cselekedeteinél, az 5. fejezetnél. A 31. és 32. verset olvasva: *„Ezt az Isten Fejedelemmé és Megtartóvá magasztalá fel az ő jobbja által, hogy adjon Izráelnek megtérést és bűnbocsánatot. És mi vagyunk az ő tanúi ezeknek a dolgoknak, és a Szent Lélek is, a kit adott az Isten azoknak, a kik neki engedelmeskednek.”* Ámen.

Ha megnézzük a 33. verset: amikor ezt hallották, megdühödtek, és tanácsot tartottak, hogy megöljék őket. Befogadták az igét? Beszélhetünk-e újjászületésről ezeknél az embereknél? Isten oldalán álltak, vagy sem? Isten felmagasztalta az Úr Jézust, Úrrá és Megtartóvá tette. Mit nem fogadtak be itt? Elfogadták-e Őt Úrnak? Gazdának? Mert valójában ezt jelenti az *„Úr”* szó: Gazdát. Ők nagyon jól tudták, mit jelent, ha valakinek gazdája van.

Aztán az Írás így szól: *„És mi vagyunk az ő tanúi… és a Szent Lélek is, a kit adott az Isten azoknak, a kik neki engedelmeskednek.”*

Ez egyetemes feltétel. Isten csak akkor adja nekem a Szentlelket, ha engedelmeskedem Neki. Mit jelent engedelmeskedni Neki? Azt jelenti, hogy cselekedeteket viszek végbe, vagy azt, hogy elhatároztam: engedelmeskedem Neki? Milyen döntéseket hoztam? Milyen döntéseket hozott Pál? *„Mit cselekedjem? Mit cselekedjem?”* El volt szánva az engedelmességre. El volt szánva a cselekvésre. A kiindulópont az elhatározás. A cselekedeteimmel nem befolyásolhatom Istent.

Nem vihetek magamtól cselekedeteket ahhoz, hogy újjászülessek, és utána sem tetszhetek Istennek a saját cselekedeteimmel. Ahhoz, hogy Istennek tetsszek, az Igének való engedelmesség cselekedeteire, vagyis a hit cselekedeteire van szükségem.

Örömmel kell tehát befogadnom, és cselekedni kell akarnom. Isten tudja, ha nem fogok cselekedni; nem vár, hogy lássa, teszek-e valamit. Ha így lenne, akkor személyválogató volna. Egyeseket újjászülne, másokat nem, és megvárná, hogy tegyenek valamit, mielőtt megadja nekik az újjászületést. Így van ez az első osztályban?

Megvárja a tanító, hogy a gyerekek ismerjék-e az A, B és C betűt, és csak aztán mondja: *„No, most felveszlek benneteket első osztályba”*? Vagy felveszi őket, és aztán kezd el foglalkozni velük? Kegyelemből jár el. Mert ez kegyelem. *„Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek.”* Isten objektív, és itt nem avatkozik be. Hatalmat adott nekik, hogy Isten fiaivá legyenek, ha örömmel fogadták be Isten Igéjét.

Most olvassunk az Apostolok cselekedeteinek 15. fejezetéből, mert itt felmerül egy kérdés. Isten ismeri a szívet. Olvassuk el a 7–9. verset: *„És mikor nagy versengés támadt, felkelvén Péter, monda nékik: Atyámfiai, férfiak, ti tudjátok, hogy régebben az Isten miközülünk engem választott ki, hogy az én számból hallják a pogányok az evangyéliom beszédét, és higyjenek. És a szívekben ismerő Isten bizonyságot tett mellettök, mert nékik is megadta a Szent Lelket, miképen nékünk is; És semmi különbséget nem tett mi közöttünk és ő közöttük, mivelhogy hit által tisztította meg az ő szíveiket.”*

Az újjászületés feltételei közé tartozik az evangélium igéjének meghallása és az abban való hit. Amikor azt mondjuk, hogy hiszünk az Igének, az azt jelenti, hogy elfogadjuk; hinni és befogadni

egyenértékű fogalmak. Ne keverjük össze a kifejezéseket: hinni egyben befogadást is jelent. A szíveket ismerő Isten bizonyságot tett mellettük, nekik is megadta a Szentlelket, ahogyan nekünk is. Látta, hogy Kornélius istenfélő.

Ahogyan mi is ellenőrizhetjük, tud-e egy gyermek olvasni, úgy vizsgálta meg Isten Kornéliust, és megállapította, hogy istenfélő. Isten Pált is megvizsgálta. Az Úr Jézussal való találkozása előtt Pál nem volt istenfélő. Amikor azonban találkozott Istennel, szent félelmet érzett, olyan félelmet, amely az üdvösségre vezette, nem pedig a büntetéstől való félelmet.

Ha Pál közönyös maradt volna az Úr Jézussal való találkozáskor, semmi sem történt volna. Isten látta a szívét, és cselekedett. A filippi börtönőr is hasonlóan reagált, mint Pál. Az Apostolok cselekedeteinek 16. fejezetében, a 27. versben azt olvassuk, hogy a börtönőr, amikor meglátta a börtön nyitott ajtóit, és azt hitte, hogy a foglyok megszöktek, kis híján végzett magával.

Ennek a félelemnek nem volt köze Istenhez; sokkal inkább annak a következményeitől félt, amelyek a foglyok szökése esetén várták volna. Senki sem akar véget vetni az életének, főleg ha fiatal, és családja van, csak azért, mert valami történt a munkahelyén. Az ember nem akar kiugrani az emeletről valami apróság miatt.

Ez a félelem, amelyet érzett, azzal függött össze, hogy elöljárói megbüntethetik, mert a foglyok megszökhettek. Ebben a nehéz helyzetben Pál nagy hangon kiáltott: *„Semmi bántódást ne tégy magadnak; mert mindnyájan itt vagyunk.”* E szavak hallatára a börtönőr világot kért, berohant, és remegve Pál és Szilász lábához borult. Kivezette őket, és megkérdezte: *„Uraim, mit kell nékem cselekednem, hogy üdvözüljek?”* Ismét ott a kérdés: *Mit kell cselekednem?*

A börtönőr elöljáróival kapcsolatos gondja ekkor már megoldódott, hiszen Pál emlékeztette: *„mindnyájan itt vagyunk”*. Ezután a börtönőr remegve megkérdezte Pált és Szilászt, mit kell tennie, hogy üdvözüljön. Ők így feleltek: *„Higyj az Úr Jézus Krisztusban, és megtartatol mind te, mind a te házadnépe.”* *Aztán hirdették neki és házanépének is az Úr igéjét. Ámen.*

A börtönőr számára az újjászületés feltételei egyszerűek voltak.

Feltehetjük magunknak a kérdést: évek óta járunk gyülekezetbe – volt-e hasonló élményünk, mint ennek a börtönőrnek, ennek a bűnös embernek? Milyen ember volt a börtönőr, mielőtt üdvösségre vágyott? Milyen különleges tulajdonságai voltak, amelyek miatt Isten megadta neki az üdvösséget? Istenfélő volt, nagy belátású vagy bőkezű? Mit érzett, amikor Pált és Szilászt megverve hozták be, és kalodába zárták?

Gondoljatok bele, milyen szíve lehetett ennek az embernek. Ha egy megvert, meggyötört állatot látsz, nem érzel késztetést, hogy még jobban gyötörd, ugye? De ez a börtönőr, aki valószínűleg egész életében foglyokat gyötört, hozzá volt szokva. A kaloda – mit gondoltok, mit jelentett? Ha jártatok már középkori börtönökben, tudjátok, hogy kínzóeszközök voltak ott. Hol máshol használták volna ezeket, ha nem a börtönökben? A kaloda azt jelentette, hogy a foglyok keze-lába le volt kötve, ki voltak feszítve, minden kényelem nélkül – messze nem puha ágyon feküdtek.

Ez volt az az ember, aki találkozott Istennel, éppúgy, mint a lator a kereszten. Ugyanolyanok, semmi különös érdem nélkül. Hogy valaki hóhér a Császár szolgálatában vagy útonálló, szerintem nincs köztük különbség. Ha a hatalom birtokosa fizet érte, az nem igazolja a tetteidet. Ugyanúgy gyilkos vagy, rabló, kínzó. Semmi érdemed nincs Isten előtt. Isten mégsem személyválogató, nem veszi figyelembe, mi voltál.

Isten nem várt sokáig, hogy próbára tegye ezt a börtönőrt. És a kegyelem sem volt kicsi. Mennyit kellett volna várnia? Hét, nyolc évet, hogy próbára tegye, hogy lássa, méltó-e vagy sem? Mikor adta meg Isten ennek a börtönőrnek az újjászületést?

Az Írás azt mondja, hogy azonnal megkeresztelkedett. Mit tett Pál és Szilász, amikor látták, hogy örömmel fogadta be szívébe az Igét? Ő teljesítette az első feltételt: „Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek."

Pál, aki ismerte Istennek ezt a mércéjét – hogy mindazok, akik befogadják az Igét, hatalmat kapnak, hogy Isten fiaivá legyenek –, alkalmazta Isten Igéjét, és megkeresztelte ezt a börtönőrt. Azt írja a börtönőrről, hogy egész házanépével együtt örvendezett, mert hitt Istenben. Örvendezett – vagyis örömmel fogadta be Isten Igéjét.

Vannak, akik azt gondolják, hogy továbbra is börtönőr maradt, és tovább gyötörte az embereket. Vajon? Örömmel fogadta be az Úr Jézus igéjét, amely azt mondja: „ne álljatok ellene a gonosznak", és ezeknek az embereknek a bizonyságtétele által megérintette őt valami. Éppen az ő bizonyságtételük indította arra, hogy megkérdezze: „mit kell nékem cselekednem, hogy üdvözüljek?" Olyan életet akart, mint az övék. Milyet? Olyat, amelyben az ember béklyóban is énekel. Milyen emelkedett lelkületük volt ezeknek az embereknek! Rendkívüli volt. És ő is üdvözülni akart, olyan életet akart, mint ezek az emberek.

Miért adja Isten ilyen könnyen az üdvösséget ennek a börtönőrnek, aki gazember volt? És nekem, aki hét éve, tíz éve küszködöm? Szolgálom az Urat, a mennybe akarok jutni, sírok, imádkozom. És látom, hogy az életem messze van attól, aminek lennie kellene.

„Személyválogató-e Isten, vagy sem?" Isten nem így cselekszik. De ha örömmel fogadtam is be az igét, talán nem tagadtam meg önmagamat, és talán az Úr félelme nincs a szemem előtt. Az istenfélelem vizsgálata kötelező, mert el kell indulnod az úton, és Neki próbára kell tennie engem.

Ha Isten azt látja, hogy nincs bennem az Úr félelme, akkor velem is úgy van, mint azzal a részeges emberrel, aki örül, amikor valaki Isten országáról beszél neki, de semmilyen döntést nem hoz. Minek kell történnie ezzel a részeges emberrel, hogy részesüljön az újjászületésben? Neki is félelemtől reszketve kell mondania: Mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek? Félelemtől reszketve kérdezem: mit tegyek, hogy üdvözüljek? Van különbség, ugye?

Térjünk vissza az Apostolok cselekedeteinek 13. fejezetéhez, hogy jobban megértsük az Isten országába való belépés feltételeit. Figyeljünk oda, és kerüljük el a zűrzavart.

Elismerem, hogy még nem értem el azt a lelki szintet, amelyet Isten kíván tőlem, ugye? Nem sikerült. Talán kétszer is évet ismételtem, talán már rég tanítónak kellene lennem.

Az újjászületés alapvető feltétele, hogy meghallgasd Isten Igéjét; enélkül nem beszélhetünk Benne való új születésről. Vizsgáljuk meg egy kicsit magunkat. Lássuk, hol tartunk. A 44. verstől olvasunk: „A következő szombaton pedig csaknem az egész város egybegyűlt az Isten igéjének hallgatására."

A zsidók pedig, amikor látták a sokaságot, megteltek irigységgel, és szóltak az ellen, amit Pál mondott, ellenmondva és káromolva. Pál és Barnabás azonban bátran szóltak: „Szükség vala, hogy először néktek hirdettessék az Isten beszéde" – vagy mondhatnám így is: hogy először a ti szívetekbe vettessék el. Kiment a magvető, hogy elvesse a magot. „De minthogy elvetitek azt, és nem tartjátok magatokat méltóknak az örök életre, ímé a pogányokhoz fordulunk."

Ti magatok tartjátok magatokat méltatlannak. Miért? Mert nem fogadjátok be Őt. Ennél többre nem volt szükség. Csak örömmel kellett volna befogadnotok Őt. A 48. vers így szól: „A pogányok pedig ezt hallván, örülnek vala, és dicsőítik vala az Úr beszédét: és hivének, a hányan elrendeltettek vala az örök életre." Dicsőítették Isten Igéjét.

Nem sok mindennek kell történnie, de mindennek a helyes sorrendben. Meg kell kérdeznünk magunktól: örömmel fogadod-e Isten országának szépségét? Ha nem, akkor messze vagy Isten országától. Nem a németországi házaknak vagy autópályáknak kell vonzaniuk engem, hanem a német törvényeknek. Nem Isten országának arany utcái azok, amelyeknek vonzaniuk kell, hanem az Ő országának törvényei. Az Ő ösvényei tökéletesek, az Ő törvényei tökéletesek. Szeretnék-e szerintük élni, vagy sem?

Ezért van a kegyelem: hogy elkezdje bennünk a munkát. Honnan kezdi? A hamuból, a nyomorúságból. Onnan emel fel bennünket. Semmilyen érdemünk nincs önmagunkból. A börtönőrnek nem volt semmi kiemelkedő tulajdonsága, ahogyan a latornak sem. Kornéliusnak ezzel szemben lett volna mivel dicsekednie, de neki éppen ezért már nem kellett félelemtől reszketnie, mert az istenfélelem már ott volt a szívében, olyan félelem, amelyet régóta ápolt. Jób, Noé és Ábrahám szintén ápolták az istenfélelmet.

Áldás, ha ápoltuk az istenfélelmet; huszonöt vagy harminc éve kezdtük el a hit életét. Jó, hogy fokozatosan tanultunk az istenfélelemről, és eljutottunk a megértéséig. Nem kellett hirtelen megtörténnie. Egyeseknek talán hirtelen élmény volt, másoknak fokozatos folyamat, ahogyan Kornéliusnál is történt. Nála a Szentlélek vétele olyan volt, mint egy szellő fuvallata, és egyszerre csak nyelveken kezdtek szólni, félelemtől való reszketés nélkül. Ennek ellenére, amíg eljutunk a tökéletességre, vannak még lépések, amelyeket meg kell tennünk.

A *Zsidókhoz írt levél 5. fejezete* így tanít: *„Mert noha az időhöz képest tanítóknak kellene lennetek, ismét arra van szükségetek, hogy titeket tanítson valaki… és olyanok lettetek, a kiknek tejre van szükségök…"* Ezeket az embereket nem zárták ki a közösségből, és nem is estek ki a hitből. Egyszerűen nehezen értették meg a dolgokat, és már nem tudtak helyesen gondolkodni, mert nem alkalmazták Isten igéjét.

Segítsen meg az Úr, hogy megértsük: elég egyszerű a dolog. Ha nem szeretjük Isten országát és az Ő jellemét – hiszen Isten országa valójában az Ő jellemének része –, akkor bármilyen szép dolgokat tárnak is elénk, semmi sem fog történni.

Ha Isten országa helyett a bűnt választjuk, mi történhet? Akármilyen jól ismerjük Isten Igéjét, ha hagyjuk, hogy a világ elcsábítson, vajon nem látja-e Isten, hogy nincs bennünk semmi értékes? Becsaphatjuk Istent? Nem.

Ugyanitt, az *Apostolok cselekedetei 13:43-ban* azt olvassuk, hogy miután a gyülekezet szétoszlott, a zsidók és a zsidó hitre tért istenfélő emberek közül sokan követték Pált és Barnabást, akik beszéltek velük, és arra intették őket, hogy maradjanak meg Isten kegyelmében. Az istenfélő prozeliták, vagyis akikben megvolt az Úr félelme, szintén jelen voltak. Az istenfélelem tehát magában foglalja az Úr félelmét – ez nyilvánvaló.

Kezdjük az olvasást a 15. verstől. Amikor a zsinagógában véget ért a törvény és a próféták felolvasása, a zsinagóga elöljárói felszólították a jelenlévőket, hogy ha van üzenetük a gyülekezet számára, osszák meg, mondván: *„Atyámfiai, férfiak, ha van valami intő beszédetek a néphez, szóljatok.”* Pál felállt, kezével csendet intett, és szólni kezdett: *„Izráelita férfiak és a kik félitek az Istent, hallgassatok meg.”*

Ezek a szavak mutatják, hogy Pál egyszerre szólt az izraelitákhoz és az istenfélő prozelitákhoz, vagyis azokhoz, *„a kik félitek az Istent”*. Ezek az emberek a zsinagógában voltak, Istent keresték – nem más helyeken, például a kocsmákban, hanem olyan helyen, ahol érezni lehetett Isten jelenlétét.

Eszünkbe jut Lídia és más istenfélők, akik mielőtt újjászülettek, vagyis Istentől születtek, igyekeztek megismerni Őt. Imádkozunk, hogy az Úr segítsen megértenünk ezt, és eltávolítani a kételyt a szívünkből. Isten újjászül bennünket, amikor teljesítjük a szükséges feltételeket. Ha őszintén keressük Őt, megadja nekünk ezt a lelki újjászületést.

Isten ismeri a legjobban az utat, de nem részrehajló; nem szubjektív, hanem minden cselekedetében objektív. Az újjászületés folyamata mindenkinél ugyanaz, személytől függetlenül. Nem számít, hogy erről vagy arról a testvérről van szó, vagy hogy Péter húsz évig odaadóbb volt; ez csupán előny, de nem elég. Péter nem veheti rá Istent arra, hogy újjászülje, csak mert fiatalkorában bizonyos dolgokat tett az Ő nevében. Senki sem befolyásolhatja Isten akaratát. Elengedhetetlen, hogy meglegyen bennünk az Úr félelme.

Pál – emlékeztek, milyen volt? Mielőtt újjászületett, a keresztények üldözője volt, de a törvény megtartásában feddhetetlen. Farizeus volt a farizeusok között, akit Isten már anyja méhétől fogva elrendelt, de ez nem volt elég. Szükség volt arra, hogy találkozzon az Úr Jézussal, és félelmet érezzen az Ő jelenlétében. Ha gőgös lett volna az Úr Jézus előtt, valószínűleg még tíz-húsz év tapasztalatra lett volna szüksége ahhoz, hogy eljusson az Úr igazi félelmére. Ámen.

Az elmondottak összegzéseként megvizsgálhatjuk magunkat:

1. Befogadtam-e az egész Igét, vagy vannak tanítások, amelyekkel nem értek egyet? Ha így van, nem felelek meg Isten mércéjének.
1. Fontos, hogy felmérjük magunkat: valóban abban az önmegtagadásban akarunk-e élni, amelyre Ő példát adott? Valóban vágyunk-e arra, hogy Istennel való kapcsolatunkban megtagadjuk önmagunkat, és lemondjunk korlátozott emberi értékeinkről?

Valóban készen állunk arra, hogy teljesen Krisztus tanításainak szenteljük magunkat? Nyitottak vagyunk-e arra, hogy teljesen új lényekké formáljanak bennünket? Ezt a gyökeres átalakulást írja le a 2Korinthus 5:17: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden."

- Azt is megvizsgálhatjuk: megvan-e bennünk az Úr félelme? Ha kapcsolatba akarsz lépni Istennel, elengedhetetlen, hogy rettegj az Ő igéjétől, ahogyan az Ézsaiás 66:2 mondja: *„De ímé, a kire tekintek: a szegényre és megtört szívűre, és a ki rettegve tiszteli beszédemet."*

Vegyük Jób példáját, aki istenfélő ember volt, és kerülte a gonoszt. Vagy Noé példáját, aki istenfélelemmel telve mindent megtett, amit Isten parancsolt neki. Ez olyan magatartásminta, amelyet követhetünk. Vagy Ábrahámét, aki megtartott mindent, amit Isten parancsolt neki fia, Izsák feláldozásával kapcsolatban. Cselekedetei végén megerősítést kapott arról, hogy istenfélő, ahogyan az 1Mózes 22:12 mondja. Az angyal így szólt: „Ne nyújtsd ki kezedet a gyermekre, és ne bánts azt, mert most ismerem, hogy istenfélő vagy, mert nem kedvezél a te egyetlen egy fiadnak, érettem."

Sursa: *Az újjászületés* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/az-ujjaszuletes